

Nghe động, ông Hoàng quay lại.

Vấn bộ âu phục cũ kỹ, tồi tàn. Vấn cặp kính cận thị dày cộm. Vấn điếu xì gà Ha-van bất hủ trên môi.

Tuy nhiên, trên bộ âu phục cũ kỹ, tồi tàn, trên cặp kính cận thị dày cộm, trên điếu xì gà Ha-van bất hủ, Văn Bình đọc thấy điềm bất tường. Ông Hoàng già quá, gầy quá! Có lẽ ông Hoàng gặp chàng lần nay rồi chết.

Bỗng đứng, lòng chàng ngấp đầy hối hận.

Vì chàng bỏ Sở đi tu, ông Hoàng phải gánh hết trách nhiệm nặng nề. Tôn trọng sự đau khổ của chàng, ông Hoàng để cho chàng sống ở Vạn tượng.

Vì chàng, ông Hoàng bỏ ăn, bỏ ngủ. Vì chàng, ông Hoàng trở thành ngọn đèn cạn dầu, chờ gió nhẹ là tắt...

Sau lần kính cận thị, mắt ông Hoàng đỏ hoe. Văn Bình, con người bằng thép, con người ít khi rung động, cũng đứng sững nhìn ông tổng giám đốc Mật vụ bằng đôi mắt đỏ hoe.

Lê Diệp có vẻ kinh ngạc nhiều hơn xúc động. Sống lâu bên cạnh ông Hoàng, chàng chưa hề thấy ông long lanh nước mắt. Là bạn cố giao của Văn Bình, chàng cũng chưa hề thấy Văn Bình xúc cảm đến sa lệ.

Thế mà ông Hoàng và Văn Bình đều muốn khóc.

Không khí trong phòng đột nhiên trang nghiêm lạ thường. Lê Diệp có cảm tưởng đang đứng trong giáo đường tôn kính, đối diện những cây bạch lạp rung rinh và những cành hoa huệ trắng muốt.

Ông Hoàng nắm bàn tay rắn chắc của Văn Bình:

— Nhớ anh ghê!

Văn Bình ôm vai ông Hoàng:

— Ông yên tâm. Từ nay, tôi không đi nữa đâu.

Ông tổng giám đốc khui bao thuốc Salem, giọng thân mật:

— Có lẽ từ lâu anh không hút thuốc. Hôm nay, tôi tập hút Salem cho vui. Đây là lần đầu tôi bỏ xì gà để hút Salem.

Mùi bạc hà thơm ngát gian phòng.

Nhìn đồng hồ tay, ông Hoàng bắt đầu câu chuyện:

— Tôi chỉ nói hết sức tóm tắt: Thu Thu hiện bị địch bắt. Đùng ra, địch còn bắt một nữ nhân viên C. I. A. khác, hoạt động chung với Thu Thu, tên giả là Lisa. Nhờ khôn ngoan, Thu Thu đã đội lốt một nữ bác học Sô viết, đột nhập trung tâm phát minh Tia sáng Giết người, gần biên giới Ai Lao và Bắc Việt. Nàng đã đoạt được tài liệu bí mật của địch.

Tuy nhiên, vào giờ chót, vai trò của nàng bị lộ. Nàng phải tiêu hủy toàn bộ tài liệu. Không những thế, cả nàng và Lisa đều bị bắt.

Văn Bình ngắt lời:

— Thưa, nghĩa là công việc hoàn toàn thất bại?

— Không hoàn toàn thành công thì đúng hơn. Vì nhờ Thu Thu lọt vào Trung tâm của địch, ta đã khám phá ra sự thiếu thành thật của đồng minh. Như anh đã biết, ta đã ký thỏa ước chia sẻ tin tức với

tin cậy MI-6, Anh quốc. Theo một điều khoản đặc biệt, mọi hoạt động trên vùng Đông nam á phải có sự tham dự của ta. MI-6 hoạt động dọc biên giới Lào-Việt, trà trộn vào Trung tâm khoa học của địch mà giấu không cho ta biết.

Thắng lợi thứ hai là ta đã phăng ra vị trí Trung tâm khoa học bí mật của KGB. bắt buộc Nga sô phải di chuyển máy móc đến nơi khác để bảo toàn an ninh. Nga sô sẽ mất hàng triệu đô la. Nếu không, vạn nhất chiến tranh xảy ra, Trung tâm này sẽ bị san thành bình địa trong những phút đầu tiên. Chúng ta chỉ gặp bất lợi vì hai nhân viên ưu tú bị bắt.

Lê Diệp xen vào :

— Thưa, Văn Bình và tôi sẽ nhảy xuống Trung tâm để cứu họ.

Ông Hoàng khoát tay :

— Không được đâu. Trung tâm này không giống như căn cứ RU ở Vang Vieng mà anh tới ngày nọ để cứu Văn Bình. Từ xưa tới nay, chưa ai bén mảng được vào chu vi của Trung tâm. Trong đường kính 10 cây số, một con chim cũng không bay lọt.

Nhảy dù xuống cả một trung đoàn cũng vô ích, huống hồ chỉ có hai người. Tôi không coi thường tài năng của hai anh, song tôi lại không muốn nhân viên thân tín và ưu tú của Sở bị hy sinh oan uổng. Và lại, Thu Thu và Lisa không còn ở Trung tâm nữa.

Văn Bình khựng người :

— Té ra ông đang còn nhân viên khác bên trong Trung tâm!

Ông Hoàng đáp :

— Phải. Và y là nhân viên duy nhất. Đứng ra, y là nhân viên CIA. Sau nhiều năm ở Nga sô, y đã trèo tới nấc thang danh vọng của KGB-Smerch. Tên y là Ivan. Ivan, y sĩ riêng cao cấp của Smerch. Trước khi rời đất Nga, Mônga phải đeo máy-khám phá-nói-dối.

Kết quả của cuộc trắc nghiệm này rất bất lợi cho nàng. Đứng ra nàng không được xuất ngoại. Nếu không có Ivan...

— Thưa, Ivan đã thay đổi kết quả của cuộc trắc nghiệm ?

— Phải, Ivan đã phúc trình lên thượng cấp rằng Mônga hoàn toàn trung thành. Không hiểu sao người ta tóm được một vài chi tiết đáng ngờ. Có lẽ vì nhân viên của ta đòi lột sĩ quan KGB ở Hà nội bị bại lộ. Căn cứ vào những điểm này, người ta ngờ Lisa...

Ivan được lệnh qua Bắc Việt để điều tra. Vì Ivan quen Mônga, cũng như Lisa. Song đến nơi, y phải bó tay. Sự việc xảy ra quá nhanh chóng, y chưa có cơ hội tiếp xúc với Thu Thu, thì nàng bị bắt. Y không thể giải thoát cho nàng, vì đâu sao CIA đã mất hàng chục năm trường, và hàng chục triệu đô la mới giải được Ivan trong trung ương KGB-Smerch. Tình mạng của Thu Thu và Lisa quan trọng thật đấy, song vẫn chưa quan trọng bằng những tin tức tối mật mà Ivan cung cấp trong tương lai cho thế giới tự do.

Văn Bình nói, giọng run run :

— Nghĩa là hai người đàn bà bị hy sinh...

Ông Hoàng ném điếu Salem — điếu Salem thứ

nhất của đời ông — qua cửa sổ xuống sân :

— Trên nguyên tắc, họ đã bị hy sinh. Ông Simít cho tôi biết là giữa Lisa và Ivan, thì CIA đành phải chọn Ivan.

— Nhưng còn ông ?

— Tôi cũng như ông Simít. Tôi mến Thu Thu vô cùng, song tôi không thể vì một cá nhân mà làm tổ chức sụp đổ. Vì vậy, tôi đích thân gặp anh đề bản.

— Thưa ông, dầu mất mạng, tôi cũng xin đi cứu-nàng.

— Tôi biết trước ý định của anh nên đã vạch ra một kế hoạch đặc biệt. Đối với người khác thì cứu Thu Thu rất khó. Song đối với anh thì rất khó mà cũng rất dễ.

Theo mật diện cuối cùng của Ivan thì hai người đã được chở bằng phi cơ từ Trung tâm khoa học tới Khang Khay, và Vạn Tượng.

— Là nhĩ ? Sao họ không mang về Hà nội ?

— Hà nội hiện nằm trong áp lực không kích của phi cơ Hoa kỳ. Và lại, nếu về Hà nội, phi cơ phải ghé xuống lục địa Trung hoa mới có thể tới Mạc tư khoa. Anh còn lạ gì. Trung cộng và Nga sô đang hăm hè nhau, cơ quan tình báo hai nước lại đang hăm hè mạnh mẽ hơn bao giờ hết. Kết quả của sự xích mích trầm trọng này là KGB—GRU thuyên chuyển trụ sở Nam-Á ra khỏi Hà nội mà đưa về Vạn tượng.

Từ Vạn tượng, lộ trình về Nga sô có thể đi Calcutta, rồi một mạch tới Tachkent, trên lãnh thổ Sô viết.

— Thưa, hiện giờ họ bị giam tại Vạn tượng ?

— Phải.

— Vậy, giải thoát có khó gì đâu.

Ông Hoàng lắc đầu :

— Chắc anh lại yêu cầu tôi cho Lê Diệp cùng đi đề cứu Thu Thu và Lisa. Vô ích, anh ạ. Sáng sớm mai, phi cơ sẽ cất cánh. Nhà giam là cái hầm bê-tông kiên cố, bom nặng thả xuống cũng không xụp, trong sự quản Sô viết.

Sứ quán Sô viết được phòng thủ rất đặc lực. Ban đêm, anh cũng không có hy vọng treo tường lên vào. Và lại, tôi không muốn gây ra biến cố ngoại giao ở đây... Dầu sao, chính phủ Lào cũng là đồng minh của ta.

— Vậy, ông muốn tôi làm gì ? Về bắn súng, cũng như về quyền thuật, như ông đã biết, tôi không đến nỗi kém cỏi. Không lẽ ông gọi tôi về, chỉ để bàn xương. Hoặc giả, ông muốn tôi uốn ba tấc lưỡi như nhà du thuyết Tô Tần thời chiến quốc...

Ông Hoàng mỉm cười (lần đầu tiên, ông mỉm cười hân hoan):

— Súng đạn, võ thuật, không có lợi gì hết. Lần này, tôi giao cho anh một nhiệm vụ mới, có vẻ xa lạ đối với anh : nhiệm vụ uốn ba tấc lưỡi Tô Tần.

Văn Bình lắc đầu quầy quậy :

— Xin ông tìm người khác.

Ông tổng giám đốc nghiêm giọng :

— Phi anh, không ai làm nổi. Nếu đích thân tôi làm được, tôi đã không phiền anh.

— Hừ, ông đã biết tôi là nhà ngoại giao hạng bét. Từ nhiều năm nay, tôi chỉ chuyên ngoại giao bằng đạn 9 li và atêmi.

— Anh đã nhiều lần thành công, và thành công về vang trong một ngành ngoại giao đặc biệt.

— Trời ơi! ruột gan tôi nát như tương mà ông còn muốn riêu cọt tôi nữa ư! Vâng, thưa ông tôi đã thành công về vang đối với đàn bà... Nhưng cũng vì sự thành công này mà tôi phải rúc vào ngôi chùa ở Thất lương trong gần một năm, để rồi phải cỡi áo, lao đầu vào súng đạn... Thôi, thôi, xin ông đừng nhắc tôi cái chiến thắng ghê tởm và đau buồn ấy nữa...

— Z. 28, tôi không riêu cọt đâu. Hơn ai hết, anh đã biết tôi không phải hạng người riêu cọt trước cái chết của cộng sự viên. Phạm trong đời, không cái gì toàn tốt, cũng như không cái gì toàn xấu. Tài ngoại giao của anh đối với phụ nữ đã mang lại cho anh nhiều kỷ niệm sâu cay, nhưng lại giúp Sở, giúp tôi đêm nay...

— Thưa ông, tôi điên rồi.

— Anh điên là chuyện dĩ nhiên vì điệp báo là nghề của những người điên.

— Vậy ông muốn tôi làm gì?

Ông Hoàng xô ghế đứng dậy, luống mắt trở nên xa xăm lạ lùng. Lê Diệp dựa lưng vào tường, không dám thở mạnh, trông như hơi thở của chàng sẽ làm trần nhà sụp xuống.

Rồi ông Hoàng nhìn thẳng vào mắt Văn Bình giọng danh thép:

— Anh còn nhớ Suzy không?

Văn Bình giật nảy người.

Suzy... Suzy... Suzy... Trái tim chàng đã rạo rục vì Suzy. Suzy đã rạo rục vì chàng. Dư âm của chuyện công tác trên đảo Phú tang đầy họa anh đảo rục rờ vang lên trong trí nhớ.

Đêm ấy, nàng mặc sơ mi màu nước biển, quần đin chần ống màu tím, tóc nàng búi cao như để khoe cái cổ ba ngón nõn nà, còn trắng hơn ngó sen trong hồ nước trong vắt gần hoàng cung.

Nàng tới tòa đại sứ Việt nam để xin tha cho chồng là trung tá GRU Timôsenkô.

Và chàng đã tha Timôsenkô.

Suzy là một phần của đời chàng. Dầu có chồng và 2 con, nàng vẫn yêu chàng tha thiết. Hồi hai người vào tiệm ăn cá fugu, nàng thở dài nói với chàng:

— Anh này, cá fugu cũng như mỗi tình giữa hai đứa mình. Thịt nó thơm thật, song gan nó lại độc, đụng vào là chết. Biết yêu anh là khổ mà em vẫn yêu...

Tự dưng ông Hoàng lại nhắc đến Suzy. Văn Bình thở dài, chua chát:

— Thưa ông, tôi quên nàng sao được. Lẽ ra, nàng là vợ tôi...

Ông Hoàng nói:

— Tôi biết. Tôi biết nàng vẫn nhớ anh. Nàng có thể giúp anh cứu được Thu Thu và Lisa. Timôsenkô đã được anh tha chết tại Đông kinh, lẽ nào hẳn không tha Thu Thu và Lisa. Nhất là anh còn có Suzy một bên nữa.

— Thưa ông Timôsenkô là...

— Là thiếu tướng Luy xốp, chỉ huy Phán gián tại Trung tâm khoa học, Timôsenkô được vinh thăng thiếu tướng sau chuyển Đông kinh, vì trung ương GRU không biết hẳn bị anh đánh tan không còn manh giáp. Hẳn được đổi xuống Nam-Á, và hiện là cố vấn trong tòa đại sứ Sô viết tại Vạn tượng. Giờ này, hẳn đang ở nhà.

Ở nhà với Suzy... Tính mạng của Thu Thu và Lisa hiện nằm trong tài ngoại giao đặc biệt của anh.

Văn Bình vù lên :

— Trời ơi !

Ông Hoàng lại quay mặt ra cửa sổ, nhìn xuống đường.

Bên ngoài, trời bắt đầu mưa.

Gió lạnh thổi ri rào. Cũng lạnh gần bằng đêm Suzy đến sứ quán Việt Nam tại Đông kinh.

∴

Suzy đóng cửa phòng.

Nàng mỉm cười sung sướng khi thấy hai con đã ngủ say sưa. Như thường lệ, nàng thức rất khuya. Phụ nữ Nhật thường thức khuya chờ chồng.

Đứng trước tấm gương lớn, nàng chậm rãi cởi quần áo. Xong xuôi, nàng khoác áo ngủ rộng thùng thình bằng voan ni-lông vào người. Sau làn vải mỏng dính, những đường cong tuyệt diệu của nàng nổi lên rõ ràng. Ngày xưa, Văn Bình thường thích nàng mặc áo ngủ bằng voan. Chồng nàng cũng thích nàng mặc áo ngủ bằng voan.

Suzy tắt đèn trần, để lại ngọn đèn đêm xanh mát. Nàng nghe tiếng dèp dừa lệt xệt.

Chồng nàng: thiếu tướng Timôsenko, hiện đội tên Luy xốp. Về mặt mệt mỏi, Timôsenko bước vào, ngồi bệt xuống giường. Suzy xa xuống, giọng âu yếm:

— Anh đi nghỉ nhé !

Timôsenko gạt đầu :

— Ờ, vì anh phải đi sớm. Bốn giờ sáng, phi cơ rời Wattay. Lần này anh vắng mặt độ 2 tuần.

Suzy phụng phịu :

— Hai tuần, lâu quá.

— Tuy là sĩ quan cấp tướng, anh vẫn phải triệt để tuân lệnh Trung ương. Anh sẽ cố gắng về sớm, rồi chúng mình qua Đông kinh chơi.

Hai tiếng Đông kinh như tiếng sét dội bên tai Suzy. Nàng thừ người một lát. Bỗng nhiên nàng nghĩ đến chàng. Người đàn ông cường tráng, khôi ngô, có vẻ đẹp và sức mạnh như thiên thần Hy Lạp. Từ lần gặp nhau ở Đông kinh, mỗi người đi một ngả.

Biết lẽ lời, Timôsenko nín lặng.

Kỷ niệm Đông kinh rồn rập trong lòng hắn. Đêm ấy, cánh tay quần bông băng trắng xóa, hắn quàng ngang lưng nàng, chậm chạp bước ra khỏi sứ quán Việt nam. Lên xe, hắn nghe rõ tiếng nghiến răng và thở dài ảo não của Văn Bình, kẻ thù nghề nghiệp, và cũng là kẻ thù tình ái của hắn.

Timôsenko bị thua Văn Bình về nghề nghiệp, nhưng lại đánh bại Văn Bình về tình ái. Đêm ấy, hai người đàn ông khác chùng tọc ngồi đối diện nhau bên lò sưởi củi reo lách tách.

Hắn hỏi Văn Bình :

— Nhà tôi quên anh từ lâu rồi phải không ?

Văn Bình đáp :

— Từ lâu rồi. Trước khi nàng làm bạn với anh. Anh đừng giận nàng, tội nghiệp. Bây giờ nàng yêu anh tha thiết. Anh nên bằng lòng với số phận của anh.

Timôsenko nhún vai :

— Song, anh là kẻ thắng, tôi là kẻ bại.

Văn Bình cũng nhưn vai :

— Anh là kẻ thắng, đúng hơn. Trong đời, không thắng lợi nào bằng thắng lợi trong tình trường...

Sự thật là thế. Suzy đã hoàn toàn thuộc về Timôsenkô. Có thể trong lòng nàng còn vương lại một vài dư âm của quá khứ, nhưng nàng vẫn nghĩ đến thiên chức làm vợ, làm mẹ. Hắn đã đè bẹp Văn Bình.

Hắn ngẩng đầu nhìn nàng. Nàng vẫn đẹp như hồi hắn gặp nàng, cách đây đã lâu. Nàng vẫn đẹp như hoa khôi thế giới. Nàng vẫn đẹp như những giấc mộng đẹp nhất của hắn.

Nàng cũng ngẩng đầu nhìn hắn. Timôsenkô đứng dậy, tâm thần xao xuyến. Hắn muốn ôm nàng vào lòng vuốt ve. Song một tiếng động vừa lên ngoài cửa.

Ngoảnh ra, hắn bàng hoàng như trúng phong. Cửa phòng được mở ra từ từ. Một người lạ từ từ bước vào.

Một nhà sư.

Một nhà sư trung niên, dáng dấp cao lớn, khoan thai, đầu cạo trọc, khoác áo cà sa vàng sặc sỡ.

Nhà sư đứng ở ngưỡng cửa, chấp tay vái :

— A di đà Phật. Kính chào ông bà thiếu tướng Timôsenkô.

Timôsenkô rút súng nhanh như chớp. Là thiện xạ, hắn đã rút súng là trên đời này không ai thoát chết. Song nhà sư đã cúi đầu :

— Xin thiếu tướng cất súng vào túi. Tôi đến

đây một mình với chuỗi tràng hạt. Và lại, tôi đến đây với ý niệm chủ hòa.

Suzy nhón nhà sư bằng cặp mắt sững sờ. Rồi nàng thét lên nho nhỏ :

— Trời ơi, Văn Bình.

Văn Bình, vàng nhà sư là Văn Bình Z. 28, lại nghiêng mình :

— Vàng, thưa ông bà, tôi là Tổng văn Bình, bạn cố giao của ông bà...

Timôsenkô chĩa súng vào ngực Văn Bình :

— Anh vào đây làm gì? Anh đừng hòng ám sát tôi. Anh cũng đừng hòng đoạt Suzy trên tay tôi.

Văn Bình nghiêm giọng :

— A di đà Phật. Thiếu tướng đừng quên tôi là nhà tu hành. Nếu không khoác áo cà sa này, tôi cũng không dám tự tưởng đến bà nữa. Tôi đã nói rõ điều ấy từ hồi chúng ta gặp nhau ở Đông kinh rồi.

— Vậy ông dường dột vào nhà tôi làm gì ?

— Xin lỗi thiếu tướng. Tôi có một việc quan trọng cần nói.

— Đây là nhà riêng của tôi. Việc công, yêu cầu ông đến sứ quán. Sứ quán mở cửa từ 8 giờ sáng, tôi sẵn sàng tiếp ông.

— Lẽ ra, theo phép lịch sự tối thiểu tôi không thể vào nhà riêng, nhất là vào phòng riêng của thiếu tướng. Song tôi không thể chờ đến mai. Sáng mai, thiếu tướng sẽ lên phi cơ sớm.

— Tê ra ông núp nghe chuyện bí mật. Linh gác đầu ?

Văn Bình mỉm cười :

— Tôi lại phải xin lỗi thiếu tướng lần nữa. Thiếu tướng gọi khẩn hơi, linh gác cũng không thừa đâu. Vì họ đã ngủ say rồi.

— Ông đã giết những người vô tội. Tôi sẽ giết ông để trả thù.

— Muốn giết tôi nào khó khăn gì, thiếu tướng chỉ cần lấy cò. Từ xưa đến nay, thiếu tướng chưa bao giờ bắn trật. Nhưng có 2 điều khiến thiếu tướng không thể giết tôi: thứ nhất, tôi không phạm đến tính mạng của linh gác trong tư thất, tôi chỉ dùng phép thần ảo công đột nhập vào hành lang, rồi mượn thủ thuật nhu đạo làm họ ngủ thiếp 15 phút; thứ hai, thiên hạ sẽ chê cười nếu thiếu tướng giết tôi.

— Trong nghề này, tình cảm là phụ, ai chê cười cũng mặc.

— Dư luận trên thế giới sẽ chê cười thiếu tướng là lợi dụng chức vụ để giết một người trước kia đã quen vợ thiếu tướng. Và tôi tin rằng bà sẽ chê cười thiếu tướng nhiều nhất.

Timósenkô đỏ mặt, ngồi yên. Suzy lên tiếng:

— Anh Văn Bình gặp chúng tôi về việc gì?

Văn Bình đáp, giọng cung kính:

— Thưa bà, đề xin tha cho hai nữ nhân viên vừa được đưa từ biên giới về đây.

Suzy quay sang chồng, vẻ trách móc:

— Tại sao anh đã cam kết với em là không bắt nhân viên của Văn Bình mà lại giam họ?

Timósenkô thở dài:

— Đây là một vụ quan trọng, vô cùng quan trọng, vượt khỏi thẩm quyền của anh. Hai thiếu phụ này đã cải trang làm công dân Xô viết, lọt

vào trung tâm KX. Chắc em đã biết KX là trung tâm tối mật, định đoạt cho sự mất còn của Liên xô và phe xã hội chủ nghĩa ở Đông nam á. Anh không thể nào, anh cũng không có quyền tha họ.

Văn Bình chậm rãi nói:

— Trung tâm KX rất quan trọng, điều này chúng tôi cũng biết. Chúng tôi lại biết trung tâm KX quan trọng gấp vạn lần sinh mạng của hai nữ nhân viên. Song vì là bạn lâu năm của ông bà thiếu tướng, tôi đánh bạo tới điều đình. Mang hai thiếu phụ về Mạc tư khoa, thiếu tướng sẽ chẳng khai thác được gì, họ là nhân viên trung cấp nên thả chết không bao giờ chịu đầu hàng.

Rốt cuộc, thiếu tướng phải xử tử họ.

— Dĩ nhiên.

— Và dĩ nhiên là chúng tôi sẽ báo thù bằng cách oanh tạc trung tâm KX.

— Đại chiến sẽ xảy ra.

— Thiếu tướng tính sai rồi. Nếu phe tự do dội bom Mạc tư khoa, hoặc một căn cứ nào trên lãnh thổ Xô viết, đại chiến có thể sẽ xảy ra. Tôi nói « có thể » vì hiện nay không nước nào đại đột gây đại chiến. Nhưng KX lại tọa lạc trên đất Bắc Việt. Nga sẽ lại không tuyên bố cho thế giới biết là có một trung tâm tối mật ở Bắc Việt.

Không quân của chúng tôi tấn công Bắc Việt ngày cũng như đêm. Nội ngày nay, một trăm pháo đài chiến lược B-52 sẽ tập kích trung tâm KX, phá tan thành đất bằng. Mạc tư khoa sẽ phải ngậm miệng, nuốt bồ hòn làm ngọt. Vì nếu

phản đối sẽ vạch áo cho người xem lưng. Phản đối sẽ tự tổ cáo trước dư luận thế giới rằng Nga sô đặt căn cứ tại Bắc Việt. Và là căn cứ phóng Tia sáng Giết người, có thể đe dọa an ninh và sinh mạng của hàng ngàn triệu nhân dân châu Á. Hàng chục quốc gia sẽ vùng dậy phản đối âm ỹ. Vừa mất thể diện quốc tế. Mắc tư khoa vừa mất hàng trăm triệu đô la. Mất một cách vô ích ...

Timôsenkô nhủ mà nghĩ ngợi. Văn Bình đã nói đúng. Một phút sau, Timôsenkô hỏi :

— Đề nghị của anh ra sao ?

Văn Bình đáp :

— Chúng ta sẽ ký với nhau một thỏa ước trong danh dự. Thiếu tướng trả tự do cho hai nữ nhân viên của tôi. Đền lại, chúng tôi sẽ nhắm mắt làm ngơ cho thiếu tướng gỡ máy móc, dụng cụ, rời trung tâm KX tôi địa điểm bí mật khác. Tôi xin đề nghị một cuộc hưu chiến 3 tháng.

— Lấy gì bảo đảm cho sự thành thật của anh ?

— Lần trước, tại Đông kinh, chúng ta đã cam kết với nhau bằng miệng, và lời cam kết đã được thi hành đúng đắn (1).

— Vì lần ấy...

— Vì lần ấy, có Suzy làm chứng...

— Anh không nên kéo vợ tôi vào vụ này.

— Suzy cần đứng ra làm trung gian. Thiếu tướng không dại gì để mất Suzy, vì thừa thiếu

1) — Thiên tình sử giữa bộ ba Văn Bình — Suzy — Timôsenkô đã được thuật lại trong *Phi Tang Nồi Sóng (Z.28)* đã xuất bản (thượng và hạ).

tướng, nếu bỏ hết sự nghiệp để theo Suzy tôi cũng nhận lời liền, không cần cần nhắc. Chiếm được Suzy, thiếu tướng đã làm chủ được một kho báu của nhân loại. Tôi cũng chẳng dại gì thất hứa để bị Suzy khinh rẻ.

Ngoảnh sang Suzy, Văn Bình hỏi :

— Bà bằng lòng không ?

Suzy nhìn chồng, luống mắt van lơn. Timôsenkô lặng lẽ lấy chai vodka trên bàn rót vào ly rồi nói :

— Hừ, tôi không ngờ lại gặp anh. Ở đâu cũng gặp anh. Anh là quý Sa tăng.

Văn Bình cười :

— Ở Đông kinh, thiếu tướng đã mắng tôi một lần là quý Sa tăng. Lần này, thiếu tướng đã lầm. Vì tôi bỏ ông Hoàng đã lâu. Tôi về Vạn tượng tu gần một năm nay. Nề lời ông Hoàng, tôi đến gặp thiếu tướng.

Timôsenkô top một ngụm vodka :

— Thôi được. Lần này là lần cuối. Anh đã trả tự do cho tôi ở Đông kinh, lần này tôi trả tự do cho hai nữ nhân viên của anh. Thế là huê.

Văn Bình chắp tay xá :

— Trân trọng cảm ơn thiếu tướng. Bao giờ nhân viên tôi được tha ?

Timôsenkô đáp :

— Ngay bây giờ. Tôi sẽ cho xe hơi chở họ về sứ quán Nam Việt. Song còn đề nghị hưu chiến...

— Suzy.

Suzy đứng dậy :

Vâng, em bằng lòng. Nhận lời đi, anh Timôsenkô. Em tin là Văn Bình giữ đúng lời hứa.

Văn Bình chấp tay xá lần nữa :

— Bây giờ tôi xin cáo từ.

Timôsenkô hỏi :

— Anh về chùa ư ?

Văn Bình lắc đầu :

— Không. Tôi đã thề là không bao giờ ở cùng một nơi với Suzy nữa. Dầu sao tôi cũng là con người. Tôi sợ ở gần sẽ không kềm hãm được lòng. Vì hạnh phúc của Suzy, vì anh, vì các con anh, tôi phải đi xa. Đi thật xa.

Timôsenkô chia tay :

— Từ lâu, tôi vẫn ao ước bắt tay một đối thủ đồng cân, đồng lượng. Xin anh chấp nhận lời yêu cầu tha thiết của tôi.

Văn Bình lại lắc đầu :

— Tôi không dám tranh tài với anh nữa. Hồi ở Đông kinh, tôi đã thú nhận thua anh. Lần này nữa, tôi xác nhận lại quan điểm của tôi. Được Suzy, anh có thể lấy làm hạnh diện. Thời đêm đã khuya rồi, anh cần nghỉ để mai đi sớm. Tôi chờ hai nữ nhân viên của tôi tại sứ quán Nam Việt.

Văn Bình khép cửa. Suzy vẫn ngồi yên, mắt đỏ hoe.

Ngoài đường, trời bỗng đổ mưa. Mặt Văn Bình đầy nước. Cũng may trời mưa nên Văn Bình có thể tự an ủi rằng đó không phải là nước mắt.

Sàigòn, một đê m trăng sáng

Người Thứ Tám.